

ΤΕΧΝΗ ΛΗΔΑ ΠΑΠΑΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ

Τίτλος έκθεσης: Υγρό δάσος.
Στοιχεία: επιφάνειες επίτοι-
χες και γλυπτά στο χώρο. Υλικά:
πίσσα, αλουμίνιο, ξύλο, ανοξειδωτή
λαμαρίνα, βαφές αυτοκινήτων. Συμ-
μπέρασμα: μην πέφτετε στην παγι-

**ΜΕΤΑ ΑΠΟ
ΠΟΛΥΧΡΟΝΗ
ΑΠΟΥΣΙΑ,
Η ΛΗΔΑ**

ΕΙΚΟΝΕΣ ΑΠΟ ΜΙΑ ΕΚΘΕΣΗ

**ΠΑΠΑΚΩΝ-
ΣΤΑΝΤΙΝΟΥ
ΕΠΙΣΤΡΕΦΕΙ**

**ΣΤΗΝ
ΕΙΚΑΣΤΙΚΗ
ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ.
ΤΙΤΛΟΣ ΤΗΣ**

**ΝΕΑΣ ΤΗΣ
ΕΚΘΕΣΗΣ
ΖΩΓΡΑΦΙΚΗΣ
ΥΓΡΟ ΔΑΣΟΣ.
ΑΦΟΡΜΗ;
Η ΦΥΣΗ ΚΑΙ ΤΟ
ΣΥΝΑΙΣΘΗΜΑ
ΤΗΣ ΜΑΡΙΑΣ
ΜΑΡΑΓΚΟΥ**

δα. Τίποτα δεν έχει την ομορφιά
της φύσης. Η Λήδα Παπακωνστα-
ντίνου εκθέτει την καινούργια της
δουλειά. Στο Κέντρο Σύγχρονης
Τέχνης της Ιλεάνας Τούντα.

Σπουδές: Σχολή Καλών Τεχνών
στην Αθήνα και στην Αγγλία. Ιδιαί-
τερο ενδιαφέρον: οι κατασκευές
και οι εγκαταστάσεις. Πρώτη πα-
ρουσία: 1968. Performance... Κι
ύστερα το '74 στην «Όρα». Μια έκ-
θεση με ήχο και κινηματογραφική
εικόνα. Κι ύστερα στις Σπέτσες.
Πέντε χρόνια μοναξιάς. Και η δη-
μιουργία ενός λαϊκού θεάτρου. Τώ-
ρα επιστρέφει και πάλι στο εικαστι-
κό έργο. Γιατί κάτι αρχίζει ν' αλλά-
ζει: «Μέσα από τον κατακλυσμό
των καταναλωτικών προϊόντων και
τη χυδαιότητα της γλώσσας, μια
θέση ζωής και σκέψης αρχίζει να
εκφράζεται». Θέση κοινή για όσους
διατηρούν την ελπίδα της φυγής
από την τρέχουσα φτηνή καθημερι-
νότητα, για όσους πιστεύουν σε μια
επιστροφή με νέους όρους. «Νομί-
ζω πως τώρα ξεκινά μια νέα κατά-
σταση και τις βάσεις τις βάζουν οι
τριανταπεντάρηδες, οι σαραντάρη-
δες, η γενιά της αμφισβήτησης».
Αυτή την εποχή, ξαναδιαβάζοντας
Ελλάτωνα, συνειδητοποιεί πως είναι
πιο υπεύθυνη στις σχέσεις της με
τους άλλους ανθρώπους και πιο
δυνατή σε σχέση με τον εαυτό της.
Όσον αφορά την προσωπική της
δουλειά, η Παπακωνσταντίνου εί-
ναι σαφής: «Οι ιδέες μου γεννιού-
νται από τα υλικά. Για παράδειγμα,
ένα καμένο δέντρο. Αφορμή για να
δημιουργήσω γίνεται η φύση.
Ωστόσο, δεν πέφτω στην παγίδα
της ομορφιάς, γιατί ξέρω πως τίπο-
τα δεν έχει την ομορφιά της φύ-
σης».

Μια συναισθηματική άποψη, από
μια γυναίκα που δε φοβάται να εκ-
φράσει το συναίσθημα. «Το συναι-
σθημα μεταφέρεται ατόφιο στη
δουλειά μου, τώρα που ξέρω ότι ο
φόβος του συναισθήματος ήταν
ένα αλόγικον. Δεν το φοβάμαι. Το
εκφράζω ατόφιο και ιδιαίτερο,
όπως και την ιδέα. Νιώθω πως τα
έχω κερδίσει και τα δυο».